

πησαν καὶ ἐπευφήμησαν μὲ τοὺς ἄλλους; Ἡ νομιμότης εἶναι λοιπὸν πολιτικὴ φρόνησις καὶ πολιτικὴ ἀνάγκη τῆς παρούσης ἐποχῆς. Ἄν οἱ Ὑπουργοὶ ἔχουν χαρακτηρὰ καὶ σταθερότητα καὶ πόθον τοῦ γενικοῦ καλοῦ, τὸ ἔργον των δὲν εἶναι τόσο ἀκατόρθωτον, ὅσον φαίνεται, ἀλλ' ἡ αὐθεντία των συντρέβεται, ἡ βαρύτης των μηδενίζεται, ἂν περιπλεχθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς ἔργα παρανομίας. Χάνοντες τὴν ὑπόληψίν των, χάνουν καὶ τὴν δύναμιν νὰ πράξωσι τὸ καλόν. Κανεῖς δὲν τοὺς βοηθεῖ οὔτε τοὺς ὑπολήπτειται.

Ὁ Βασιλεὺς ἐφαίνετο κυματιζόμενος εἰς τὸ ναὶ καὶ τὸ ὄχι· ἐροεῖτο μήπως τὰ ἀνωτέρω καλὰ κατὰ θεωρίαν δὲν ἔχουν καὶ πρακτικὴν ἀξίαν. Ἀπὸ τὰ τοιαῦτα καὶ ἄλλα παρομοίαι φύσεως, ὅσα ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἐκθέσω εἰς τοὺς Βασιλεῖς μετὰ ταῦτα περὶ τοῦ ἔξω κινήματος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Σκυλοδήμου, ἐμόρφωσε περὶ ἐμοῦ τὴν ἰδέαν, ὡς εἶπε μὲ φωνὴν συγκεινημένην ἡ Βασίλισσα ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως μίαν ἡμέραν, ὅτι εἶμαι Unpraktisch· ὁ δὲ Βασιλεὺς κατέφυγε εἰς τὴν στάθμισιν τῶν κακῶν, ποῖον δηλαδή πρέπει νὰ ἀποφύγωμεν ὡς τὸ μεγαλείτερον. . .

Σ. ΠΗΛΙΚΑΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ ΤΡΟΜΑΡΑ ΤΟΥ ΣΕΡΓΙΟΥ

Τὶ παράξενος ἐκεῖνος ὁ Σέργιος, τότες ποῦ ἀγαπούσε τὴ Φρόσω του! Ἡ κάτι τοῦ ἔλειπε, ἡ κάτιτις εἶχε περισσίο μὲς στὸ μυαλό του. Θαρρῶ πῶς καὶ τὰ δυό. Τοῦ μιλοῦσες, κι αὐτὸς ὄνειρεύουνταν. Τραγοῦδι· ἀκουγε, καὶ δάκριζε. Γέλοια, κι ἀναστέναζε. Ὁ νοῦς του ὅλο ταξίδευε, ἡ καρδιά του ὅλο πονοῦσε. Ὡς καὶ τὴν ἀγαπητικιά του τὴ βασάνιζε μὲ τίς παραξενιές του. Ἐκεῖ ποῦ κρυφομιλούσανε μιὰ βραδιά στὸ περιβόλι τῆς κόρης, ἴσια ἴσια τὴ βραδιά ποῦ συμφωνοῦσανε νάνταμωθοῦν καὶ νὰ ξεκινήσουν κρυφὰ νὰ στεφανωθοῦνε στ' ἀντικρινὸ τὸ χωριό, κι ἄς πάη νὰ σάιζη ὁ γέρος τὰ ρούχα του, τὸν πιάνει· ἄξαφνα ἕνας φόβος πῶς θὰ πεθάνη, πῶς δὲ θὰ ζήση νὰ τὸ χαρῆ ἕνα τέτοιο μεγάλο καλὸ, πῶς τέτοια μεγάλα καλὰ σὲ τέτοιο ψεύτικο κόσμῳ δὲ δίνονται. Τὴν ἄφησε τὴν κοπέλλα καταστενοχωρημένη κ' ἤρθε σὲ μένα, καθὼς ἤρχουνταν πάντοτε. Τοῦ μίλησα καὶ γὰρ καθὼς συνείθιζα νὰ τοῦ τὰ λέγω, σὺν εἶδος γιατρὸς ποῦ μιλάει τοῦ ἀρρώστου του σὺν πονῆ, κ' ἔτσι τὸν καθησούχασα.

Σὰ νὰ τὸ ἤξερε πῶς δὲ θὰ τὰ βγάλη πέρα μοναχός του, καὶ μοῦ ζητοῦσε βοήθεια. Τοῦ ἔταξα πῶς θὰ κάμω ὅτι μπορῶ. Εἶτανε νάνταμωθοῦνε, μοῦ εἶπε, στ' ἄλλο τὸ πλαγινὸ περιβόλι, τὴν τάδε ὥρα τῆς νύχτας, κ' ἡ βάρκα ἐτοίμη στὸ γιאלὸ, λίγο παρακάτω. Φεγγάρι δὲν εἶχε, ὁ κόσμος ἐκεῖνη τὴν ὥρα, ἄλλος νυχτέρευε, ἄλλος κοιμοῦνταν, ὁ πατέρας ἔλειπε, ἡ μάνα δὲν ἤξερε τίποτε, ἀδέρφοια τὸ κορίτσι δὲν εἶχε, ἡ δουλειὰ λοιπὸν εἶτανε στὸ δρόμο. Ἐνα πρᾶμα μοναχά, τοῦ εἶπα, νὰ πάη νὰ ἡσυχάση λιγάκι, γιατί ἔτρεμε σὺν τὸ ψάρι.

— Ναι, πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς, καὶ μὴ σὲ μέλη. Ἐχεις ἀκόμα πέντε ὥρες μπροστά σου. Νὰ μὴ συλλογιέσαι τίποτε, κι ὅλα θὰ γείνουν καθὼς τὰ θέλεις. Εἶσαι γαμπρὸς ποῦ ὁ καθέννας παρακαλεῖ νὰ σὲ πάρῃ. Ὁ πατέρας τῆς Φρόσως, σὲ θέλει κι αὐτός, μὰ τῶχαλε πείσμα. Πήγαινε νὰ μαλλώσουν κ' οἱ δικοί σου μαζί του γιὰ ἕνα σπιτότοπο! Ἐγὼ εἶμαι δῶ ὁμως, καὶ μὴ φοβάσαι. Τὸν ἔχω τὸ γέρο στὰ χεῖρα μου. Νὰ το τὸ μολογὸ του. Τρέχα καὶ πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς. Ὁ σὰς περιμένω στὸ περιγιάλι.

Κ' ἔφυγε ὁ Σέργιος καταχαρούμενος.

ἤρθε ἡ ὥρα, κατεβαίνω στὸ γιאלὸ, ἡ βάρκα ἐτοίμη, μὰ Σέργιος πουθενά, Φρόσω πουθενά! Περιμένα ὡς μιστὴ ὥρα. Ὑστερα ξεκινῶ κατὰ τὸ περιβόλι, καὶ βρίσκω τὴν κοπέλλα σὺν ἄρρωστη ἀπὸ τὸ κλάψιμο. Εἶτανε ὀλομόναχη. Ἀκόμα θὰ φανῆ ὁ κελὸς τῆς! Ποῦ νὰ γυρίσῃ τώρα πίσω ποῦ μπορεῖ νὰ τὸ μυρίστηκαν κιόλας πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπιτί!

— Στάσου, τῆς λέγω, μιὰ στιγμὴ νὰ τρέξω νὰ δῶ τί γίνεται.

Δὲν ἔκαμα εἴκοσι βήματα, καὶ σκουντουφλω σ' ἕνα δεμάτι κληματόβεργες καὶ πέφτω ἀπάνω σ' ἕναν ποῦ κοίτουνταν χάμω. Εἶταν ὁ Σέργιος! Τινάζεται ἀπάνω, καὶ μοῦ λέει σασιτισμένα. — Ἐσὺ εἶσαι; Ἀχ, δόξα σοι ὁ Θεός, γλύτωσα! ποῦ εἶναι ἡ Φρόσω!

Σὲ μιὰ στιγμὴ βρεθῆκαν ἀγκαλιασμένοι.

— Τρεχάτε τώρα, τοὺς κἀνω, κ' ὕστερα τὰ γκαλιάσματα.

Ἄλλες δυὸ τρεῖς στιγμῆς, καὶ σηκώνουνταν ἡ βάρκα. Ἐνα πανάκι, καὶ χάθηκε ἀπὸ μπρὸς μου.

Ἐγενναν ὅλα καθὼς τὰ λογάριζα. Καὶ τὸ νόστιμο, ποῦ ὁ Σέργιος εἶταν ἄλλος ἄνθρωπος τώρα. Κατοικοῦσε στοῦ πεθεροῦ του, κ' ἡ διασκέδασή του εἶταν νὰ δηγᾶται τὰ παθήματά του τότες ποῦ ἀγαπούσε κρυφὰ τὴν καλὴ του καὶ βασανιζότανε μὲ χίλια φαντάσματα.

— Μὰ εἶναι καὶ μιὰ δουλειὰ, τοῦ εἶπα ἕνα βράδυ, ποῦ δὲ μᾶς τῆνε ζήγησες. Καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μᾶς δηγηθῆ τί εἶταν ποῦ ἔπαθε τὴ βραδιά ἐκεῖνη ποῦ παρὰ λίγο νὰ φανερωθῆ τὸ μυστικὸ τους παράκαιρα μὲ τὴν ἄργητά του.

— Ἐκεῖνη, μᾶς εἶπε ὁ Σέργιος σοβαρὰ καὶ μὲ συλλογῆ, εἶταν ἡ μεγαλήτερή μου τρομάρα! Μοῦ εἶχες πῆ νὰ πάγω νὰ κοιμηθῶ. Ὅτι σκοτεινίασε, πῆγα κκι κρύφτηκα πίσω ἀπὸ κείνο τὸ δεμάτι, καὶ πλάγιασα. Πρέπει νὰ ἔμεινα ὡς δυὸ ὥρες ὀλόζυπνος. Ποῦ νὰ κοιμηθῶ! Καὶ τώρα ποῦ σὰς τὸ λέγω, θαρρῶ πῶς ὕπνος δὲν εἶταν ἐκεῖνο τὸ πρᾶμα! Εἶμουν ἀφανισμένος ἀπὸ τὴν κούραση κι ἀπὸ τὴν ἀγρυπνιά, τρεῖς νυχτιές. Τὰ ξέρεις αὐτά. Μοῦ ἤρθε ἕνα πρᾶμα σὰ βύθος. Σὰ νὰ μοῦ τὸν ἔδωσαν τὸ νοῦ μου, καθὼς ποῦ σοῦ δένουν τὰ μάτια. Εἶμουν ὁ μισὸς ζυπνὸς κι ὁ μισὸς κοιμισμένος. Ἀχ, τί τρομάρα, τί κόλαση! Νὰ θυμᾶσαι πῶς ἔχεις ἀγάπη μὲς στὴν καρδιά σου, πῶς ἔχεις νὰ πάρῃς μεγάλη ἀπόφαση, καὶ νὰ μὴ θυμᾶσαι, μήτε τί λογῆς ἀγάπη, μήτε τί λογῆς ἀπόφαση! Σὰ νὰ περπατῆς μέσα σὲ καταχνιὰ φωτερή, μὰ καταχνιὰ ποῦ δὲ βλέπεις ὀλόγυρά σου παρὰ τὸ φωτισμένο τὸ σύννε-

φο! Κόλαση, κόλαση τρομερή! Συλλογιόμουν τί πόνος πρέπει νάχη κάποια καρδιά τὴν ὥρα ἐκεῖνη, κάποια καρδιά ποῦ θαρροῦσε πῶς τὴ θυμοῦμαι, καὶ πήγαινα νὰ λιώσω ἀπὸ τὴ λύπη. Ζητοῦσα νὰ ξετιναχτῶ, νὰ ξυπνήσω, νὰ δῶ τὴν ἀγάπη μου, νὰ θυμηθῶ τὸνομά της, νὰ θυμηθῶ τὸν τόπο, τὴν ὥρα, νὰ τρέξω νὰ τὴ ρωτήσω τί εἶναι ποῦ εἶχαμε στὸ νοῦ μας νὰ κάμουμε, νὰ μοῦ τὸ πῆ νὰ γλυτώσω, νὰ φέξῃ πάλι ἡ ψυχὴ μου, νὰ ζήσω καὶ νὰ χαρῶ, — κι ὅσο πολεμοῦσα νὰ ξυπνήσω, τόσο δυνατώτερα μοῦ τὸν ἔδενε τὸ νοῦ μου ἡ μαύρη μοῖρα ποῦ μὲ κράταγε βυθισμένο σὲ κείνη τὴν καταχνιά. Ὡρες ὥρες μοῦ ἤρχότανε μιὰ λάμψη κ' ἔβλεπα ἕνα ἴσκιό μέσα στὴν καταχνιά, κάτι μοῦ ἔλεγε πῶς αὐτὸς ὁ ἴσκιος εἶταν ἡ κόρη ποῦ ἤθελα ν' ἀνταμώσω, ἔκανα νὰ τρέξω κοντά της, κι ἄξαφνα ἔπεφτα σὲ μεγαλύτερο βῦθο! Κόλαση φοβερή! Ἴδρος ψιλὸς μὲ περέχυνε, γύρευα νὰ γογγύξω καὶ δὲ μποροῦσα. Σὰ νὰ λιγοθυμοῦσα σιγά σιγά. Σὰ νὰ βυθιζόμουνα στὴ σκοτεινότερη καταχνιά τῆς ἀπελπισίας. Θὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω, δὲ γίνεται, ἔλεγα. Καὶ κεῖ ἀπάνω, σ' ἔστειλε ὁ Θεὸς καὶ σκουντούφλησες στὸ δεμάτι, κ' ἔπεσες ἀπάνω μου, καὶ ζύπνησα, καὶ βρῆκα τὴ Φρόσω μου, κ' εἶδα τὸ φῶς.

A.

Ἀλεξίς καὶ Δώρα

Ἐλεγείο τοῦ Γκαϊτε.

Ἀχ! τὸ καρδίι ἀκράτητο γοργὰ πάντ' ἀρμενίζει
 ἔς τὸ κῦμα τὸ ἀφοιστό, μακρύτερα ὀλονένα!
 Ἀνοίγει ὡς πέρα τοῦ σκαριῦ τὸ αὐλάκιμα, ζοπίσω
 οἱ δέλφινες πηδοῦν, λές καὶ τοὺς φεύγ' ἡ λεία.
 Καλὸ τάξειδι ὅλα δηλοῦν ἀργοδουλεῖ ὁ ναύτης
 ἤσυχος ἔς τὸ πανί, ποῦ αὐτὸ γιὰ μᾶς κοπιάζει
 καὶ φτερουγιάζει ὄλων ὁ νοῦς ἔς τὰ ἐμπρός, ὡς οἱ σημαίαις
 ἕνας μόνος σκυφτὸς ὀπίσω ἀπ' τὸ κατάρτι
 θωρεῖ θλιμμένους τὰ βουνά, ποῦ γερανὰ μακραίνουν
 καὶ ἔς τὰ νερά βουλοῦν μὲ τὴ χαρὰ του ἀντάμα.
 Ἐχάθη, ὦ Δώρα, ὡς καὶ γιὰ σὲ τὸ πλοῖο, ποῦ ἔς τὰ ξένα
 τὸν Ἀλεξί σου ἄρπῃ, τὸν φίλο, τὸν γαμπρό σου.
 Μάταια κυττάς γιὰ μὲ καὶ σὺ χτυποῦν οἱ δύο καρδιάς μας
 μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη, πλὴν ἡ μιὰ μακρὰ π' τὴν ἄλλη.

Μόνη στιγμή μου, πῶζησα! ὄλαις μοῦ ἀντισιχόνει
 ταις ἄλλαις, ταις ἀγναῖς ἡμέραις, ποῦ ἐπεράσαν.
 Ἀχ! μὲς τὴν ὑστερη στιγμή μ' ἔσε μοῦ ἐπιφανίσθη
 ἀνέλπιστη ζωὴ ἀπὸ θεοῦ σταλμένη.
 Σὺ μὲ τὸ φῶς σου μάταια λαμπραίνεις τὸν αἰθέρα,
 ὦ Φοῖβ, ἐγὼ μισῶ τ' ὀλόρωτό σου φέγγος.
 Μὲς τὴν καρδιά μου συγκλειστός ν' ἀνανεώσω θέλω
 τὴν ἐποχὴ, ποῦ αὐγὴ καὶ βράδυ τὴ θεοῦσα.
 Πῶς ἔβλεπες τὴν εὐμορφίαν καὶ ἀναίσθητ' ἡ ψυχὴ σου
 ἀπόμεινε ἡ νοσοῦ ἔς τὰ οὐρανικά της κάλλη;
 Μὴν κλαίεσαι! Κι ὁ ποιητὴς τὸ αἰνίγμα παρόμοια
 προβάλλει τεχνικὰ περιφραχτο ἔς τὰ λόγια.
 Στὸ σπάνιο πλέγμα τῶν κομψῶν εἰκόνων χείροντ' ὄλοι,
 ἀλλὰ ἔς τὴν συντροφίαν ἀκόμη λείπει ὁ λόγος,
 ποῦ κλεῖ τὴν ἔννοια ὡς εὐρεθῆ κάθε ψυχὴ ἰλαρόνει,
 πνεῦμα διπλὰ τερπνὸ ἔς τὸ ποίημα ξανοίγει.
 Ἀ! γιὰτί τόσο μοῦ ἀργησες, παράργησες νὰ λύσης,
 Ἐβρωτα, τὴ φασικα, ποῦ μοῦ ἔδωσες ἔς τὰ μάτια!
 Καρτερίε δέξιόν ἀνεμο τὸ φορτωμένο πλοῖο,
 καὶ τέλος ἀπ' τὴ γῆ μᾶς φύσησε ἔς τὸ κῦμα.

Καιροὶ τῆς νιότης κι' ὄνειρα τοῦ μέλλοντος χαμένα!
 σεῖς πᾶτε, μοναχὴ μοῦ μὲν' ἡ ὥρα ἐκεῖνη.
 Ναί, κ' ἡ εὐτυχία μένει μου! Ἄχ, σ' ἀγκαλιάζω, Δώρα!
 κ' ἡ ἐλπίδα μοῦ θυμᾶ τὸ εἰκόνησμά σου μόνον.
 Συχνὰ νὰ πᾶς εἰς τὸν ναὸ σεμνὴ καὶ στολισμένη
 σ' εἶδα καὶ γιορτερὴ ἔς τὸ πλάγι τὴ μανουῖλα.
 Γοργή, δροσάτη, τοὺς καρπούς ἔπαιρνες ἔς τὸ παζάρι
 τὸ ἀγγεῖο σου ἡ κεφαλὴ τί θαρρετὰ κινούσε,
 ποῦ ἔς τὸ πηγᾶδι ἐγέμισες! καὶ ἀνάφαιναν ἀπ' ὅλα
 τράχηλος καὶ λαιμὸς καὶ τὸ καλὸ σου σείσμα.
 Ἐτρομάξα πολλαῖς φοραῖς μὴ σοῦ ξεγύρ' ἡ στάμνα,
 ἀλλ' ἦταν στερεὴ ἔς τὸν ποδολόγο ἀπάνω.
 Συνήθιζα νὰ σὲ θωρῶ, γειτόνισσά μου ὥραια,
 ὅπως θωρεῖ κανεῖς τ' ἀστέρια, τὸ φεγγάρι
 θεάζει τα καὶ χαίρεται, ἀλλὰ νὰ τὰ κατέχη
 πόθος κανεῖς δὲν ζῆ ἔς τὸ γαληνό του στῆθος.
 Ἐφύγατ' ἔτσι, χρόνια μου! Τὰ σπίτια μας χωρίζαν
 εἴκοσι μοναχὰ πατήματα καὶ ἀκόμη
 Δὲν εἶχε ἔς τὸ κατῶφλι τῆς τὸ πόδι μου πατήση.
 Καὶ τώρα τὸ φοιχτὸ μᾶς διαχωρίζει κῦμα!
 Πλαστὰ μόνον, ὦ θάλασσα, τὰ οὐράνι ἀντιφεγγίζεις
 χρῶμα νυχτὸς γιὰ μὲ τὸ ἐξάισιο γαλανὸ σου!

Ὀλ' ἀναδεῦαν ἔς τὸν γιαιλό κ' ἦλθε παιδί τρεγᾶτο
 ἔς τὴν πατρικὴ μου αὐλὴ, ἔς τὸ πλοῖο νὰ κατέβω,
 καὶ μοῦ πε' ανοίγουν τὸ πανί, σαλεύει ἔς τὸν ἀέρα
 κ' ἡ ἄγκυρα μὲ ὀρμὴ ξεσπιέται ἀπὸ τὸν ἄμμο.
 Ἀλεξί, ἔλα! Κι ὁ αγαθὸς πατέρας τότε ἀπλόνει
 χεῖρι εὐλογητικὸ ἔς τὸ ὀλόγουρο κεφάλι
 κ' ἡ ἐγνοιαστικὴ μητέρα μου μοῦ δίδει ἕνα δεμάτι,
 πῶκαμε ἔς τὴ στιγμή. Καὶ οἱ δύο τους μὲ φωνάζαν
 εὐτυχισμένους γύρισε, πλούσιος κ' εὐτυχισμένος!
 Μὲ τὸ δεμάτι ἐγὼ φοιχτὸ ἔς τὴν ἀμασχάλη
 ἐχύθηκα νὰ κατέβω μὲς τὸν αὐλόγουρό μου
 κ' εὐρηκα ἐσένα ὀρθὴ ἔς τοῦ κήπου σου τὴ θύρα.
 Τότε μοῦ χαμογέλασες κι', Ἀλεξί, μοῦ πες, κείνους,
 ποῦ ὀγλοβόσων αὐτοῦ, συνταξιδιώταις θὰ χ'ῆς;
 Ἐξένους γιαιλὸς τώρα θὰ ἰδῆς καὶ πλούσιους πραγματεῖαις
 σὺ θὰ πραγματευθῆς, στολῖδια τῶν κυράδων.
 Ἀλλὰ κ' ἐμὲ μιὰν ἑλαφρὴ νὰ φέρης ἀλυσίδα
 ἄχ τόσο τὴν ποθῶ! κ' εὐχάριστη πλερόνου.
 Νὰ σ' ἐρωτῶ σταματήσης γιὰ τὴν παραγγελιά σου.
 ὡσὰν πραγματευθῆς, τί σχῆμα καὶ τί βᾶρος.
 Πολὺ μετριόσουν ἔς τὴ τιμὴ κ' ἐθώρια τὸν λαιμό σου,
 ποῦ ἔθελε στολισμὸ σὰν τῆς βασιλισσᾶς μας.
 Αὐθαῖν' ὁ ἀχὸς τοῦ καραβιοῦ, καὶ φιλικὰ σὺ μοῦ πες
 πάρε καὶ ὀπωρικὰ μαζὴ σου ἀπὸ τὸν κῆπο!
 καὶ πορτοκαλῖα ὀλόγλυκα νὰ πάρης κι' ἄσπρα σῦκα
 ὀρμη δὲν τὰ γεννᾷ καὶ οὔτε κάθε τόπος.
 Ἐμπῆκα τότε κ' ἔκοβες καρπούς γοργὰ, ποῦ ὡς βαρὴ
 χρυσὰ τὸ ἀνασυρτὸ φουστάνι ἐσακκουλιάζαν.
 Μοῦ εὐθάνουν, σοῦ λεγα συχνὰ, καὶ ἀκροκοιμμένος ἄλλος
 καλλίτερος καρπὸς σοῦ ἐγλίστερα ἔς τὴν παλάμη.
 Ἐμπῆκες τέλος κ' εὐρηκες καλᾶθι ἔς τὴ σκιαδα
 κ' ἡ ἀνθιστὴ μυρτιά λυγοῦσε ἀπάνωθὲ μας.
 Ἀρχισες τότε σιωπηλὴ καλὰ νὰ συγκυρίζης
 ἔς αὐτὸ τὰ ὀπωρικὰ: τὸ πορτοκαλί πρῶτο,
 ποῦ ὡσὰν χρυσόσφαιρα βαρὺ καθίζει, καὶ κατόπι
 τὸ σῦκο, ποῦ ἀπαλὸ ζουπιὰ τοῦ ἀλλάζει σχῆμα,
 καὶ τὸ κανίσκι μὲ μυρτιαῖς σκεπασθῆ κ' ἐστολισθῆ
 πλὴν δὲν τὸ ἐπῆρα ἐγὼ στεκόμουν. Εἰς τὰ μάτια
 οἱ δύο μας ἐβλεπόμεθα καὶ μοῦ ἴθε μιὰ θαμπούρα.
 Τὸ στῆθός σου γρικῶ νὰ ἐγγίξῃ τὸ δικό μου!
 Ἐκύκλωναν οἱ ἀγκάλαις μου τώρα τὸν θαυμαστό σου
 τράχηλο: τὸν λαιμὸ θερμὰ συγκυφολοῦσα.
 Ἡ κεφαλὴ σου ἀπόγυρε ἔς τὸν ὦμο μου, καὶ τότε
 καὶ αὐταῖς οἱ ποθηταῖς ἀγκάλαις σου μοῦ ἐπλέξαν
 τοῦ εὐτυχισμένου τὸν δεσμόν. Αἰσθάνθηκα τὰ χεῖρια
 τοῦ Ἐβρωτος' στενά μᾶς ἐσφιγγε, κι' ὁ αἰθέρας
 ὁ ξάστερος γιὰ τρεῖς φοραῖς ἐβρόντησε: τὰ δάκρυα
 μοῦ ἐκύλησαν μὲ ὀρμὴ κ' ἐκλαίσαμε κ' οἱ δύο μας
 τότε ἀπὸ λύπη, ἀπὸ χαρὰ μᾶς ἀφανίσθη ὁ κόσμος.
 Πλειὸ δυνατὰ πολὺ μ' ἐκράξαν ἔς τ' ἀκρογαλῖαι